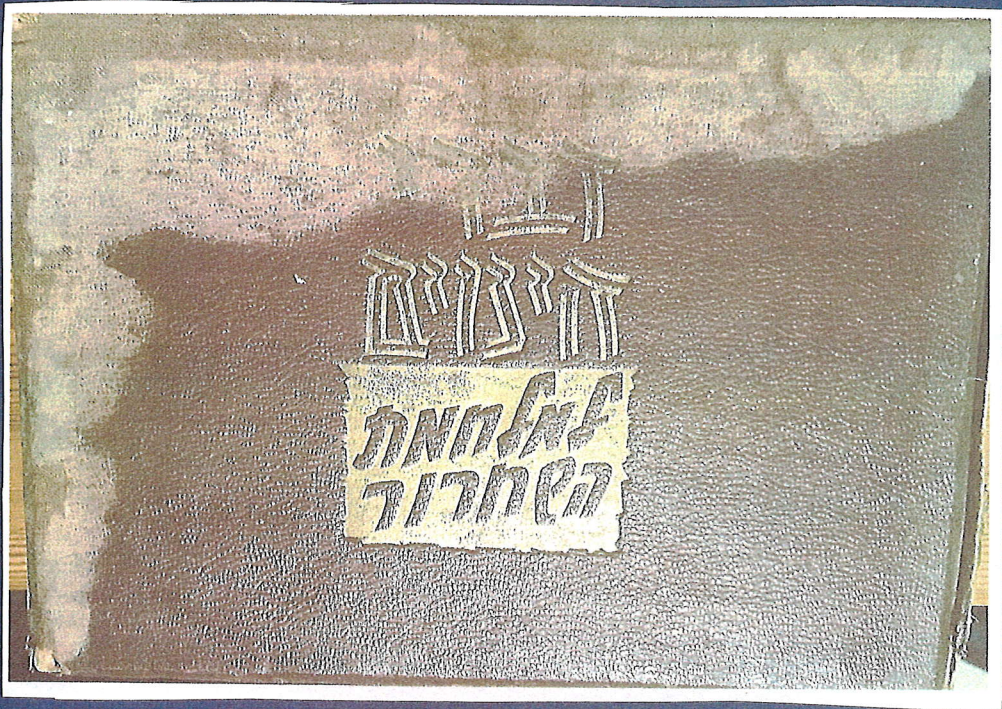

ברוך מזרחי
("זכרם נצח")

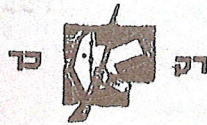

י"א בניסן תש"ח / 20.4.1948

אברהם מזרחי איש אצ"ל, ניסה לחדור במכונית עם חומר
נפץ לגנין נתפס על ידי הערבים והוצא להורג.

הזכרון "זכר" ה'א"י לאלהות השחרור

תפקדי הארגון הצבאי הלאומי וחייליו
שוגדים דם לזכר אחיהם

החייל אברהם

שנדאח בידי כנפיות ערביות בעת גלוי
תפקידו הגלוי ונאחזי קווי האויב

תהלת נצח לחיילי ישראל
הנותנים את נפשם למען
גאלת העם וחרות המולדת

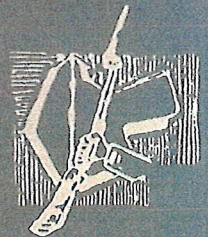
הארגון הצבאי הלאומי
בארץ ישראל

ניסן תשי"ח

משרדות הארגון הצבאי הלאומי

במלחמה גלילית 1948-1947

להתנכלות הערבים לחתבורה היהודית בדרך לעיר. הן היו צולפות לעבר הכביש המוליך לכפר הערבי עין יתון מאחת העמדות הקיצוניות של הארגון בעיר ("עמדת השיכון"). באחד הימים, זכור לרוד פדהצור, סגן מפקד הסניף ומפקד הח"ק בצפת, "כאשר נוקה מכונית אחת ונעצרה שוחקת התחבורה הערבית מחיפה לצפת." הצליפות נמשכו גם למחרת היום ואז נחלצו הכרטיסים להגנת התחבורה הערבית: הם הציבו משורין שירה לעבר "עמדת השיכון" פגיו תוחמים של 2 ליטראות: פיקוד האצ"ל המקומי הפסיק את הצליפות לאחר שנדרש לכך על-ידי מפקד הח"ש בעיר.

שלא שבו אל בטיסם

כל אוחז זמן נמשכו הנסיגות הערביים להרכות והג באוכלוסיה היהודית והרס ברכושה. מעורבותם הנוכח של כוחות סדירים כגון "חיל ההצלה" והלגיון הערבי במערכה לא שינתה את אופי הלוחמה הערבית ואת יעדיה, ונמשך השטוש בין עורף וחזית. גילויי האכזריות — רצח במיתות משונות, התעללות בגויות וכיוב — הוסיפו להיות חלק בלתי-נפרד מלוחמה זו, זיוס ומכיוון על-ידי הפיקוד המוסמך, במטרה להוכיח לכוחות הערביים שגם עורפם הארזי אינו מחוסן מפני מראות המלחמה הגביר הארגון את נטינוהו לחזור אל לבו של הישוב הערבי ולפגוע בו פגיעות מכאובות. הפגיעות היו רבות, ולפי דיווחים שנחקלו גדולים היו רושטן והשפעתן על המוראל הכללי של האוכלוסיה הנפגעת, אבל היו גם כשלונות. כ-18 בינואר יצא מנהם מדמוני בן הארבעים, יליד כפר השילוח, שכבר נתן ידו לפעולות קודמות במאבק האנטי-בריטי, להטיל פצצה ליד "קישלה" שבבעיר העתיקה, סמוך למלון שהיה ידוע כמרכז-כנופיות. הפצצה, עם כמה הפסלות-זמן, הוטמנה במכונית שהוסוחה כמכונית של חברת הולק "של", ונהגה צויד בתעודות, כובע וסמל של החברה. הוא עבר כמה מחסומים בדרך אל היעד, אבל במחסום האחרון הכירו שוטרי-תנועה ערבי, הוא נחפס, עונה עד מות, הפצצה פורקה והמכונית ניתנה פרס לשוטר החנועה. בשעות אחר-הצהרים נמצאה גופתו ליד שער האריות: היו סימנים ש"דוקר כמה פעמים והגויה נמצאה שרופה" (דבר, 19.1.48). הגופה הועברה לצד היהודי על-ידי הבריטים והובאה לקבורה בהר-היהודים. שלושה חודשים לאחר מכן מצא את מותו, בנסיונות דומות, הצעיר בן ה-22 ברוך מורח, שיצא לגינן בשליחות מודיעינית "לאסוף ידיעות על המחורש שם ובסביבה, על הצבא, הנשק, מחסנים, וכ"ו" (משה נר). תחילה עמד לצאת ליגדו דרך טול-כרם, אבל שם התגוררו שוטרים ערבים ששירתו קודם במשטרת ביח-ליד, בה חייב היה להחייצב אחת בשבוע לאחר שחרורו ממחנה הגולים בקניה. משום כך וחולט לשלחו דרך חיפה. מחיפה יצא באוטובוס ערבי, עבר בדיקה בידי חיילים עירקים בכניסה לגינן, אבל במחסום נוסף וזה על-ידי שוטרים ערבים ולאחר חקירות נשפט והוצא להורג על-ידי כוחת יורים של הצבא העירקי.

ברוך מורחני ידוע היה בתוהים רבים במחחרת. הוא נולד ערבי — המודה אביר-לגינן — ממשפחה מוסלמית בצפת. בערותו החתבר עם צעירים יהודים בעיר הולדתו, התגייס וכעבור זמן קצר הצטרף לבית-ד. אחר-כך עבר לחיפה ושם הצטרף לאצ"ל ופעל בסניף המקומי עד שנאסר ונשלח למחנה-המעצר בלטרון. משם הוגלה בסוף 1945 לאריתוריה, היה בין

* סקרטיין מימי החורבים.

הפצועים ב"מחנה הקטן" ב-20.1.46 (ר' חלק ד', עמ' 195) ולאחר צאתו את בית-החולים נמשך מעצרו באריתוריה ואחר-כך בקניה, ומשם הוחזר ארצה באביב 1948. לאחר שחרורו מן המעצר הצטרף לגרעין-ההתישבות "מרגולין" של בית-רים יוצאי הבריגדה היהודית וממקום הגרעין ליד נתניה (לימים מושב "נורדיה") יצא לשליחות שממנה לא שב.

26.3.48

לטנא (ע-ד)
מאנר

הנדון: יוסף בן אברהם.

בבקש פרטים על הנ"ל ערני שהמייך לדבריו
למני 12 שנה. התנדוד בתיאור אאל חיים עמירי
במכונה באולה-פעריים.
היה עמיר 8 חרשים בלטרון בחשוד להסתהכות
לאצ"ל.
שמו לטניה חסין עבר עריל. הנ"ל כותב
דקדק ימה עבריה.

קמ/מ

לטנא (ע-ד)
מאנר

11.5.48

לא ברוק דחורף

הנדון: פעולה של האצ"ל

702

ספי מסקר באצ"ל:

בשבת 15.5.48, עומד האצ"ל לבצע פעולה נגד
שכם או ג'נין.

מוסר הידיעה אינו מכיר את המפקד הנ"ל בשמו
אלא שפע אותו מספר בחברה פאומצמת.

ידיעה מג'נין מוסרה שערכי ויהודי נחפסו בחוף מכונות משא
ובחובה 2 חביות עם חמרי נפץ ופצצות. הובאו לג'נין.